

[Kim Behnke]

Og ærlig talt, udviklingen i såvel Rusland som Østeuropa generelt er så usikker, at vi på ganske få år kan opleve et tilbagefald til kommunisme, fascisme eller andre totalitære styreform. Prøv blot at se på udviklingen i en række af SNG-landene og de øvrige Østeuropalande! Dér har man efterhånden genvælt kommunister, godt nok iklædt forskellige former for socialdemokratiske partinavne, men ikke desto mindre er det de gamle kommunister, der er tilbage. Og skal vi være i stand til at forsvare Vesteuropa uden USA's hjælp, vil det kræve milliardbevillinger til forsvaret, som ingen af de vesteuropæiske landes økonomier kan bære.

Derfor skal vi af sikkerhedspolitiske grunde – men også med historien som erfaring – bevare USA og Canada i Europa og alene bruge Vestunionen som, skal vi kalde det en optagelsesluse for de tidligere Østlande. NATO må ikke ødelægges, eftersom det er, ja, vel den nyere histories største sikkerhedspolitiske succes.

Vi hilser selvfølgelig nye lande velkommen i NATO, men må for en række af de landes vedkommende bruge Vestunionen som en mellemstation. Vi må ikke svigte NATO i et øjeblik skødesløs omgang med freden og friheden. Sikkerhedspolitik kræver ganske enkelt langsigtet tænkning.

Vi svigter heller ikke vores pligter i forhold til EU-samarbejdet. Fremskridtspartiet er af ideologiske grunde modstander af Unionsprojektet og kan derfor ikke snakkes på plads med løfter om, at det nok alligevel ikke bliver så slemt i Unionen. Den danske befolkning har fortsat vikingebloodet rullende i årerne og vil gøre modstand, hver gang Unionen søger at tiltage sig nye beføjelser.

Fremskridtspartiet respekterer det danske ja til Unionen. Vores EU-politik tager derfor udgangspunkt i, at Danmark er med i Unionen.

Fremskridtspartiet går foran i kampen mod svindel, bureaukrati, overforbrug af skattepengene osv., og af samme grund skal partierne Venstre og Det Konservative Folkeparti se det som en styrkelse af et VKZ-samarbejde at have Fremskridtspartiet med. Der var jo et meget stort nejmindretal ved folkeafstemningen i 1993, som også gerne skulle kunne støtte en VKZ-koalition, og der er langt mere fælles politik mellem Venstre, De Konservative og Fremskridtspartiet end mellem V og K og den socialistiske side i Folketinget.

Den nuværende rødskovregering har i sin 16 måneders levetid gennemført så mange horrible love, at det vil være helt naturligt for en kommende VKZ-situation at begynde med at få ændret på og forbedret de ofte erhvervsskadelige love, regeringen har gennemført. VKZ-opgaven bliver målrettet, og vi vil utrætteligt søge at få genskabt aktiv og sund vækst. I den private sektor, hvor ord som profit, overskud og investeringer i alt for mange år har været negative hadeord, skal det være således, at igangsættere, virksomhedsejere og aktionærer bliver belønnet som de fremragende og innovative samfundsborgere, de faktisk er.

Regeringen har med sin middelmådige politik, hvor alle, der rager en lille smule op, bliver slået ned, ødelagt ethvert initiativ hos befolkningen. Når lovene trækker et spor af ødelagte virksomheder efter sig, er regeringens tilbageværende argument, at ud fra en samlet betragtning er regulering af lovskruen ikke til skade for samfundsøkonomien. Det har aldrig været sandt, og det bliver det heller aldrig. For desværre har regeringen ikke bare det middelmådige sigte med sin politik: Regeringen gennemfører med en kirurgs præcision det ideologiske indgreb, hvor alle uønskede dele af samfundsudviklingen bliver skåret bort, og hvor ensretningen og de bukkede nakker er det eneste, der bliver tilbage. Hver eneste skatteforhøjelse, hver eneste ny paragraf, hver eneste stab af embedsmænd til at administrere de nye paragraffer har sit formål. Der skal malkes mest muligt ud af den private sektor til fodring af den offentlige gøgeunges uendelige appetit.

Regeringen har i sin strategiske planlægning optrådt nærmest med en hærførers talent. I valgåret 1994 bliver befolkningen og lovgivningen opstillet som en flok soldater forud for et slag. Alle er så begejstrede for opmarchen og hele stemningen, at de glemmer, hvilke rædsler krigen forude vil bringe. Og når regeringen har gennemført de ændrede investeringsregler for ATP og Lønmodtagernes Dyrstidsfond eller kommunernes ret til erhvervsdrift eller ødelæggelse af udliciteringscirkulæret eller et af de mange andre samfundsskadelige forslag, er det sket under lokkende musikkedsagelse i form af lovprisninger fra regeringens officerskorps. Men når alt det så er overstået, vender man tilbage og opdager, at de private bedrifter og selvstændiges virkelyst er ble-